

Sygn. akt III Ca 1046/18, III Ca 1047/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Gabriela Sobczyk (spr.)

Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędzia SO Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2018 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. K. i M. F.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódek

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt I C 1640/15

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza na rzecz pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu od każdej z powódek kwoty po 414,19 zł (czterysta czternaście złotych dziewiętnaście groszy);

b) w punkcie 6 w ten sposób, że nakazuje pobrać od każdej z powódek na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwoty po 436,01 zł (czterysta trzydzieści sześć złotych jeden grosz) tytułem nieuiszczonej części wynagrodzenia biegłego;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od każdej z powódek na rzecz pozwanej kwoty po 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Marcin Rak SSO Gabriela Sobczyk SSO Leszek Dąbek

UZASADNIENIE

Powódki Z. K. i M. F. wniosły pozew, domagając się zasądzenia od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5 270,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódki wskazały, że ich roszczenia wynika z bezspornej odpowiedzialności pozwanej za wypłatę pełnego odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez sprawcę wypadku, objętego ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Wskazały, że w postępowaniu likwidacyjnym pozwana nie wypłaciła powódkom całości odszkodowania, bezpodstawnie przyjmując, iż szkoda na pojeździe należącym do powódek ma charakter szkody całkowitej. Wypłaciła im z tego tytułu kwotę 6 500 zł.

Powódki nie zgodziły się z tym. Wskazały, że w niniejszej sprawie koszt naprawy pojazdu wyniósł 11 770,56 zł brutto, natomiast wartość pojazdu została przez pozwaną określona na kwotę 11 900,00 zł brutto. Zatem szkoda nie miała charakteru szkody całkowitej.

Kwota 5 270,56 zł dochodzona pozwem obejmuje różnicę pomiędzy wysokością szkody wyrządzonej na pojeździe 11 770,56 zł a wypłaconą przez pozwaną kwotą odszkodowania 6 500 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódek na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przypisanych.

Pozwana podniosła, że wyliczona przez powódki kwota stanowiąca koszty naprawy uszkodzonego pojazdu została przez nie nadmiernie zaniżona, poprzez nieuzasadnione zastosowanie przy naprawie tańszych zamienników w miejsce części oryginalnych oraz obniżenie stawki roboczogodziny. Pozwana zakwestionowała także żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 22 stycznia 2015 r., bowiem powódki przyjęły bez zastrzeżeń wypłaconą kwotę odszkodowania, a dopiero w dniu 27 lipca 2015 r. e-mailem zgłosiły pozwanej dodatkowe roszczenia z tytułu szkody całkowitej, nie odwołując się jednocześnie do kosztów naprawy pojazdu, a jedynie wnosząc o podwyższenie odszkodowania z tytułu szkody całkowitej.

W piśmie procesowym z dnia 5 stycznia 2016r. powódki sprecyzowały dochodzone pozwem roszczenie w ten sposób, że wniosły o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdej z powódek kwotę po 2.635,28 zł.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powódki Z. K. i M. F. kwoty po 300 zł z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. Ponadto zasądził od powódek na rzecz pozwanego (...) SA w W. kwotę 828,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; oddalił powództwo w pozostałej części, nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 111,98 zł tytułem nieuiszczonej części wynagrodzenia biegłego oraz nakazał pobrać od powódek solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 872,02 zł tytułem nieuiszczonej części wynagrodzenia biegłego.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 21 grudnia 2014 r. w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność Z. K. i M. F.. W chwili zdarzenia sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W.. W dniu 22 grudnia 2014 r. poszkodowane Z. K. i M. F. zgłosiły pozwanej szkodę. Pozwana uznała, że szkoda na pojeździe należącym do powódek jest szkodą całkowitą. Przy obliczaniu odszkodowania pozwana przyjęła, iż wartość pojazdu uszkodzeniem wynosiła 11 900 zł. Jak wynikało natomiast z prywatnej kalkulacji naprawy zleconej przez pozwaną, koszty naprawy pojazdu wyniosłyby 13 036,39 zł brutto. Uznając, iż koszty naprawy przewyższają wartość pojazdu przed uszkodzeniem pozwana wypłaciła powódkom tytułem odszkodowania kwotę 6 500 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed uszkodzeniem, to jest 11 900 zł, a kwotą stanowiącą wartość pojazdu po uszkodzeniu, to jest 5 400 zł. 27 lipca 2015 r. poszkodowane, za pośrednictwem pełnomocnika, w drodze e-mail, złożyły odwołanie od stanowiska zajętego przez pozwaną w dniu 5 lutego 2015 r. wnosząc o wykonanie ponownej oceny wartości przedmiotowego pojazdu, wypłatę należnego odszkodowania wraz z odsetkami za zwłokę. zarzuciły zaniżenie wartości pojazdu przed szkodą i przyjęcie do oszacowania wartości pozostałości pojazdu nieaktualnych danych. Poszkodowane zleciły sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Z treści sporządzonej na ich zlecenie kalkulacji wynikało, że koszty naprawy pojazdu wyniosłyby 11 770,56 zł brutto.

Sąd rejonowy ustalił nadto w oparciu o opinię biegłego, że uzasadniony koszt naprawy samochodu C. (...) po szkodzie z dnia 21 grudnia 2014 r. przy użyciu części oryginalnych przy uwzględnieniu średniej stawki za roboczogodzinę określony został na kwotę 14 157,24 zł brutto, natomiast maksymalny koszt naprawy tego pojazdu przy użyciu części oryginalnych w autoryzowanym serwisie wyniósłby 15 401,38 zł brutto. Wartość samochodu C. (...) sprzed szkody z dnia 21 grudnia 2014 r. określona została na kwotę 11 600 zł. Sąd rejonowy uznał, że z uwagi na przewyższające wartość pojazdu przed szkodą koszty naprawy, szkoda powinna być likwidowana metodą szkody całkowitej. Wartość pozostałości samochodu C. (...) na grudzień 2014 r. po szkodzie wynosiła 4 500 zł. Zatem w ocenie sądu rejonowego wartość szkody określona metodą szkody całkowitej określona została na kwotę 7 100 zł.

Sąd rejonowy wskazał, że w konsekwencji zastrzeżeń do opinii biegłego dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego. W pisemnej opinii uzupełniającej biegły podał, że przy uwzględnieniu najtańszych zamienników części oryginalnych koszt naprawy wyniósłby 11 212,37 zł natomiast przy użyciu używanych części oryginalnych 6 945,24 zł brutto. Jednocześnie jednak biegły podkreślił, iż należy mieć na uwadze, że naprawa pojazdu przy wykorzystaniu zamienników niskiej jakości nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Nie pozwala na to również naprawa pojazdu przy użyciu części używanych, bowiem części te najczęściej pochodzą z pojazdów, które uległy uszkodzeniu i dlatego nie są sprawne, pełnowartościowe. W związku z tym biegły podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w opinii głównej, iż szkoda na pojeździe należącym do powódek powinna być uznana za szkodę całkowitą.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne jedynie w części. Wskazał, że kwestię sporną w niniejszej sprawie stanowiło, czy szkoda miała charakter szkody całkowitej. Powódki kwestionowały koszty naprawy ustalone w kosztorysie przez pozwaną, podnosząc, iż są one zawyżone.

Sąd rejonowy wskazał, że z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie wynika, iż uzasadniony koszt naprawy pojazdu po zdarzeniu, przywracający jego stan do stanu sprzed szkody, wynosi 14 157,24 zł brutto, natomiast wartość pojazdu przed szkodą określona została na kwotę 11 600 zł. Zdaniem sądu I instancji, z opinii biegłego bezsprzecznie wynika, iż szkoda na pojeździe powódek miała charakter szkody całkowitej, bowiem koszty naprawy przewyższyły wartość pojazdu sprzed uszkodzenia. Takie ustalenie przyjął sąd rejonowy.

Sąd rejonowy dał wiarę biegłemu, który podkreślał, iż użycie przy naprawie części innych niż oryginalne nie doprowadzi do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Naprawa pojazdu przy wykorzystaniu zamienników niskiej jakości nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Nie pozwala na to również naprawa pojazdu przy użyciu części używanych. Z tych przyczyn sąd I instancji uznał za niezasadne twierdzenia powódek, iż koszty naprawy powinny być ustalone na niższą kwotę.

Sąd rejonowy wskazał, że różnica pomiędzy wyliczeniami dokonanyymi w kosztorysie przez pozwaną a wyliczeniami dokonanyymi w opinii biegłego dotyczyła wyłącznie ceny pozostałości pojazdu po uszkodzeniu. Zgodnie bowiem z opinią biegłego, wartość pozostałości wynosi 4 500 zł. Ustalenia te nie były przez strony kwestionowane i sąd rejonowy przyjął je w całości za prawdziwe. Z uwagi na to uznał, że skoro wartość pojazdu w chwili zdarzenia wynosiła 11 600 zł, a wartość pozostałości pojazdu po zdarzeniu wynosiła 4 500 zł, szkoda, do której naprawienia zobowiązany jest pozwany wynosi 7100 zł. Skoro pozwana wypłaciła dotychczas poszkodowanemu kwotę 6 500 zł brutto, winna wypłacić powódkom dodatkowo kwotę 600 zł, a więc po 300 zł dla każdej z powódek.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty Sąd rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 22 grudnia 2014 r., a zatem 30 - dniowy termin wypłaty odszkodowania upływał z dniem 21 stycznia 2015 r. i w dniu 22 stycznia 2015 r. pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą należnego odszkodowania z tytułu szkody całkowitej.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo. Orzeczenie o kosztach postępowania oparł na art. 100 k.p.c., dokonując stosunkowego ich rozdzielenia pomiędzy stronami. Wskazał, że powódki pozostawały we współuczestnictwie formalnym. Każda z powódek wygrała proces w 11,38%. Sąd Rejonowy wskazał, że w wyniku dokonania stosunkowego rozliczenia kosztów procesu między stronami każda z powódek zobowiązana był do zapłaty na rzecz pozwanej kwoty po 828,38 zł. W sprawie pozostały nierozliczone koszty sądowe na wynagrodzenie biegłego tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w Gliwicach. Sąd rejonowy orzekł o nich na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 zd. 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniosły powódki, zaskarżając go w części co do punktu 3, 4 i 6 i zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych sprawy, mający istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albowiem sąd błędnie przyjął, iż w sprawie mamy do czynienia ze szkodą całkowitą, podczas gdy w istocie jest to szkoda częściowa, a koszt naprawy winien wynieść 11.770,56 zł.

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 822 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c., wskazując, że Sąd bezzasadnie obniżył wysokość należnego powodowi odszkodowania, które skutkowało pozbawieniem powódek możliwości naprawienia wyrządzonej im szkody w pełnej wysokości.

Wniosły o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, - poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódek dalszego odszkodowania w częściach równych w łącznej kwocie 4.670,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty; zmianę zaskarżonego orzeczenia w jego pkt 3, poprzez obciążenie pozwanego obowiązkiem poniesienia zwiększonych kosztów procesu w 1 instancji, a to w związku ze zmianą proporcji w jakiej powódki utrzymały się w swym roszczeniu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych; zasądzenie od pozwanego na rzecz powódek w częściach równych kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódek solidarnie na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódek w przeważającym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódek przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności zaś w opinii biegłego który w sposób rzeczowy i przekonujący przedstawił wartość szkody i wyjaśnił, dlaczego naprawa przy pomocy najtańszych zamienników lub części oryginalnych używanych nie doprowadziłaby do przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu.

Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przepis art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzuciły powódki, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom

logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00).

Mając na względzie powyższe, apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Powódki, tymczasem takich wniosków w apelacji nie wywodziły.

Powódki jako okoliczność uchybiającą tym regułom wskazały przyjęcie przez Sąd rejonowy metody szkody całkowitej dla rozliczenia szkody. Zarzut ten nie jest trafny.

Powódki stawiając go pomijają, że głównym celem odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku majątkowego będącego następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę. Poszkodowanemu należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74). Powyższe uprawnienie doznaje jednak ograniczeń, co wynika wprost z art. 363 § 1 zdanie 2 k.c. zgodnie z którym, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Dochodzone przez powódki roszczenie opiera się na pierwszym z alternatywnych żądań określonych w art. 363 § 1 k.c., tj. poprzez przywróceniu stanu poprzedniego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 lutego 2003 r. (V CKN 1690/00) „w rezultacie przywrócenia do stanu poprzedniego rzecz winna odzyskać takie same walory użytkowe i estetyczne, jakie miała przed wyrządzeniem szkody.” Odnośnie tego roszczenia, Sąd Najwyższy wypowiedział się również w zakresie jego realizacji odnośnie usunięcia szkody w samochodzie. W wyroku z dnia 3 lutego 1971 r. (III CRN 450/70) stwierdził, iż „o przywróceniu stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan samochodu po naprawie pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż samochodu sprzed wypadku.”

Z opinii biegłego przeprowadzonej w sprawie jednoznacznie wynika, iż przywrócenie stanu poprzedniego, przy uwzględnieniu wskazanych powyżej zasad, możliwe jest jedynie poprzez przeprowadzenie naprawy samochodu, której łączny koszt opiewa na kwotę 14 157,24 zł. Koszt naprawy jest więc większy od kosztów przedstawionych przez powódki. Jest one też znacznie wyższy do wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym. Biegły wartość tą ustalił na kwotę 11 600 zł, kwota ta nie była przez strony kwestionowana.

Wobec powyższego sąd rejonowy prawidłowo przyjął, iż koszt naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu wskazanych powyżej przesłanek restytucyjnych, przekracza wartość tego pojazdu. Z tych względów Sąd Rejonowy, prawidłowo zakwalifikował, że szkoda w opisanym powyżej samochodzie miała charakter szkody całkowitej. Mając na względzie powyższe, pozwany był zobowiązany do wypłaty świadczenia pieniężnego według wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszonej o jego wartość po wypadku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70), co doprowadziło do usunięcia szkody w sposób zupełny. Znajduje to oparcie a art. 363§1 zd. 2 kc.

Również niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 822 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c., albowiem wbrew twierdzeniom powódek proponowany przez skarżące sposób naprawienia szkody skutkowałby brakiem przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu. Jak trafnie wskazywał biegły, użycie przy naprawie części innych niż oryginalne nie doprowadzi do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku.

Nie mniej jednak apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie w zakresie dotyczącym orzeczenia o kosztach zawartego w punkcie 3 i 6 zaskarżonego orzeczenia, albowiem Sąd Rejonowy trafnie wskazując, że powódki pozostawały we współuczestnictwie formalnym nieprawidłowo orzekł o kosztach zasądzając od obu powódek łącznie na rzecz pozwanego kwotę 828,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazując pobrać od powódek solidarnie na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 872,02 zł tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia biegłego.

Sąd Odwoławczy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił wskazane orzeczenie co do kosztów procesu i kosztów sądowych, albowiem między powódkami nie zachodziła solidarność i każda z nich ponosić powinna koszty postępowania w częściach równych - zgodnie z art. 105§1 kpc. Nadmienić należało, że przy braku zgodności pomiędzy wyrokiem a uzasadnieniem co do wysokości zasądzonej na rzecz pozwanego kwoty, przesądzała treść wyroku. Nadmienić przy tym należy, że pozwany zasądzonej wysokości kosztów nie kwestionował, a Sąd Okręgowy zważywszy na to nie podwyższył kwoty zasądzonych kosztów, na które składały się w części koszty zastępstwa procesowego pozwanego. Z tych powodów orzeczono jak w sentencji, w pozostałym zakresie oddalając apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 105 kpc i art. 108 § 1 k.p.c. wobec wygrania tego postępowania co do zasady w całości przez pozwanego i zmiany wyroku jedynie w niewielkiej części. Koszty te ustalono na podstawie § 2 ust. 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 265).

SSO Marcin Rak SSO Gabriela Sobczyk SSO Leszek Dąbek